

ОРГАНІЗАЦІЯ ДІЙ ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ПІД ЧАС КАРАНТИННИХ ЗАХОДІВ У ЗОНІ НАДЗВИЧАЙНОЇ СИТУАЦІЇ

Комплексно досліджено проблему залучення сил і засобів Національної гвардії України до забезпечення карантинних заходів в умовах надзвичайного стану. Здійснено системний огляд наукових статей, навчальних видань, а також законодавчих актів, що регламентують діяльність Національної гвардії України у таких ситуаціях.

Розглянуто основні функції, які можуть виконувати підрозділи Національної гвардії України у разі епідемії: охорона громадського порядку і забезпечення безпеки громадян; здійснення контролю за дотриманням правил карантину (обмежень на пересування, відвідування громадських місць, проведення масових заходів тощо); ліквідація наслідків надзвичайної ситуації (евакуація населення, забезпечення життєдіяльності критичної інфраструктури, надання допомоги постраждалим тощо).

Для забезпечення ефективного виконання завдань щодо боротьби з епідемією розглянуто взаємодію з іншими силовими структурами: Національною поліцією, Державною службою з надзвичайних ситуацій, Міністерством охорони здоров'я.

Ключові слова: Національна гвардія України, епідемія, карантинні заходи, громадська безпека, район надзвичайного стану, емпіричне дослідження, інформаційно-комунікаційних технологій, система управління, безпека громадян.

Постановка проблеми. Зростання загрози інфекційних захворювань в Україні потребує забезпечення ефективної координації дій усіх сил і засобів держави в разі виникнення епідемій. Глобалізація, зміни кліматичних умов створюють сприятливий фон для поширення інфекційних агентів, що становить серйозну загрозу національній безпеці.

Національна гвардія України як один із ключових елементів системи забезпечення безпеки відіграє важливу роль у ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, зокрема спричинених спалахами інфекційних захворювань. Однак питання організації та залучення сил і засобів НГУ до проведення карантинних заходів потребують подальшого дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Події останніх років продемонстрували зростаючу роль правоохоронних органів, зокрема Національної гвардії України, у реагуванні на надзвичайні ситуації, пов'язані з поширенням інфекційних захворювань. Дослідженнями науковців (О. Лавніченка, С. Годлевського, О. Онопрієнка, К. Споришева, В. Євсєєва та ін.) зроблено значний внесок у розуміння чинників, що впливають на застосування сил і засобів НГУ під час епідемій та епізоотій. Однак деякі важливі аспекти забезпечення карантинних заходів у районах надзвичайного стану залишаються недостатньо вивченими.

Брак наукових досліджень у цій сфері створює певні обмеження для ефективного залучення сил і засобів Національної гвардії до виконання завдань із забезпечення карантинних заходів. Це зумовлює необхідність проведення комплексного аналізу чинників, що впливають на діяльність Національної гвардії в таких умовах.

Метою статті є всебічний аналіз сукупності чинників, які визначають ефективність діяльності Національної гвардії України під час забезпечення карантинних заходів у районах надзвичайного стану, а також дослідження досвіду застосування сил і засобів Національної гвардії у таких ситуаціях.

Викладення основного матеріалу. Правове підґрунтя діяльності Національної гвардії становлять такі документи:

- Конституція України, де викладено загальні засади організації державної влади, прав і свобод людини та громадянина;
- Закон України «Про Національну гвардію України», що визначає правовий статус, завдання, функції та повноваження Національної гвардії;
- закони України «Про оборону України», «Про військову службу», «Про правоохоронну діяльність», які містять додаткові норми, що регламентують окремі аспекти діяльності Національної гвардії;

– підзаконні акти: постанови Кабінету Міністра України, накази Міністерства внутрішніх справ України та інші нормативні документи, які деталізують процедури та організацію діяльності Національної гвардії;

– міжнародні договори, ратифіковані Україною, стосовно прав людини, міжнародного гуманітарного права та інших відповідних сфер.

Надзвичайний стан – це особливий правовий режим, який вводиться в Україні в умовах виникнення загроз національній безпеці, життю та здоров'ю громадян. Такий режим дає змогу державі швидко реагувати на екстремальні ситуації й відновити громадський порядок.

Метою запровадження надзвичайного стану є відновлення нормального функціонування держави, захист прав і свобод громадян, а також усунення причин, що призвели до кризової ситуації.

Рішення про запровадження особливого правового режиму – надзвичайного стану – на території всієї країни або її окремих регіонів ухвалює Верховна Рада України. Цей важливий документ негайно передається Президенту України. Президент так само може видати указ про введення надзвичайного стану, який потребує подальшого затвердження парламентом.

Для подолання кризових ситуацій, що виникають під час надзвичайного стану, можуть бути запроваджені такі заходи:

– обмеження свободи пересування: установа спеціального режиму в'їзду й виїзду, а також обмеження руху транспортних засобів;

– посилення безпеки: збільшення кількості правоохоронців на вулицях, посилення контролю за громадськими місцями та об'єктами критичної інфраструктури;

– заборона масових заходів: скасування концертів, спортивних змагань та інших подій, які передбачають скупчення великої кількості людей;

– епідеміологічні заходи: введення карантину, обмеження контактів між людьми, обов'язкова ізоляція хворих;

– мобілізація ресурсів: використання державних і приватних ресурсів для боротьби з наслідками надзвичайної ситуації, зокрема для забезпечення населення продуктами харчування й медикаментами.

Громадськість обов'язково інформується про введення надзвичайного стану через ЗМІ не пізніше ніж за шість годин до його початку. Максимальний термін дії такого режиму становить 30 днів для всієї країни і до 60 днів для окремих регіонів.

Міністр внутрішніх справ затверджує чисельність військових підрозділів, необхідних для забезпечення карантинних заходів, а також визначає обсяги озброєння та екіпірування. Як правило, військові частини дислокуються у певних населених пунктах і виконують там визначені завдання. Однак у випадку надзвичайних обставин Міністр може прийняти рішення за погодженням із командувачем НГУ про залучення військових Національної гвардії до виконання таких завдань в інших регіонах.

Отже, правові засади застосування Національної гвардії під час епідемій визначаються комплексом нормативно-правових актів різного рівня. Від законів України до внутрішніх розпоряджень – усі вони регламентують підпорядкованість підрозділів, їхні повноваження та порядок взаємодії з іншими структурами. Суворе дотримання цих норм гарантує законність та ефективність дій гвардійців.

Для ефективного управління підрозділами в умовах надзвичайної ситуації створюється спеціальний оперативний штаб. До його складу входять висококваліфіковані фахівці:

– командир військової оперативної групи очолює всі операції;

– начальник штабу відповідальний за планування та координацію дій;

– заступник командира з логістики забезпечує необхідними ресурсами;

– лікар-епідеміолог контролює санітарно-епідеміологічну обстановку;

– начальник зв'язку забезпечує надійну комунікацію;

– інші офіцери, які відповідають за роботу з особовим складом і тилове забезпечення.

Командир військової оперативної групи підпорядковується як голові комісії з питань епідеміологічної безпеки, так і старшому оперативному начальникові.

Оцінюючи завдання, командир підрозділу (начальник військової оперативної групи) зобов'язаний чітко усвідомлювати:

– мету, поставлену старшим командуванням, і концепцію дій;

– конкретні завдання, які необхідно виконати, їх масштаб і строки;

– очікувані результати й необхідні ресурси для їх досягнення.

Оцінюючи ситуацію, командир аналізує такі чинники:

– розмір епідемії та кількість хворих, масштаб поширення хвороби й регіон та кількість заражених людей;

- рівень злочинності, криміногенна обстановка в районі проведення операції;
- кількість і тип об'єктів, які необхідно взяти під контроль;
- розміщення особового складу військових підрозділів;
- наявні ресурси, кількість особового складу, його досвід у проведенні карантинних заходів, забезпеченість матеріально-технічними засобами, зв'язком, транспортними засобами, медикаментами, а також здатність підтримувати постійний контроль і ефективно виконувати поставлені завдання;
- співпраця з іншими військовими частинами НГУ, МВС, СБУ, МОЗ і ДСНС, а також визначення їх ролі та відповідальності;
- особливості місцевості, ставлення населення до карантину, метеорологічні умови та їх вплив на виконання завдань.

Очевидно, що жоден командир не може самостійно виконати всі завдання у стислий термін. Саме тому ключову роль у плануванні та розподілі обов'язків відіграє штаб. Як головний орган управління військами штаб діє відповідно до концепції командира й директив вищого штабу.

Штаб повинен бути готовим надати детальні розрахунки стосовно такого:

- необхідна кількість військовослужбовців для дій в умовах карантину;
- логістичне забезпечення підрозділів;
- технічний стан і потреби в обладнанні;
- планування і проведення маршів;
- організація доставлення матеріальних засобів до району операції.

Аналізуючи ситуацію та враховуючи пропозиції штабу, командир приймає рішення щодо залучення особового складу до виконання завдань у зоні карантину.

Після отримання й затвердження командиром рішення штаб військової частини розпочинає розроблення планів дій у карантинному районі. Цей процес очолює начальник штабу, залучаючи офіцерів штабу, виховних підрозділів та служб забезпечення.

Планування поділяється на два основних види:

- загальне планування, що охоплює організацію внутрішнього життя та бойову підготовку частини на певний період часу;
- спеціальне планування, яке розробляється для вирішення конкретних завдань або окремих заходів і за необхідності може коригуватися.

Загальне планування дій у районі епідемії здійснюється завчасно. Командир частини також заздалегідь приймає рішення щодо можливого району дій, яке відображається у плані дій за надзвичайних обставин. Цей план створюється спільно з іншими зацікавленими сторонами на основі вказівок старшого командира та затверджується ним.

Під час розроблення планів дій у зоні епідеміологічної загрози особливо актуальним є застосування дедуктивного підходу. Цей метод передбачає рух від загального до часткового, тобто від кінцевої мети до конкретних завдань.

Ключові принципи дедуктивного планування такі.

1. Кожний етап планування спрямований на досягнення поставленої мети. Усі заходи й ресурси концентруються на тому, аби забезпечити повне та якісне виконання визначених завдань.

2. Планування здійснюється за принципом «зверху вниз»: від вищого рівня управління до виконавців.

Це створює чітку структуру плану й полегшує координацію дій.

Дедуктивний метод передбачає чітку структуру, проте не обмежує творчий потенціал командирів і штабних офіцерів, а навпаки, стимулює їх до прояву ініціативи та самостійності. На кожному рівні управління можуть висуватися додаткові завдання, розроблятися альтернативні варіанти дій і вноситися пропозиції щодо вдосконалення плану.

Планування службово-бойової діяльності в епідеміологічно небезпечному районі передбачає кілька послідовних етапів.

1-й етап – командир, ґрунтуючись на оцінці обстановки та отриманих розпорядженнях, формує рішення щодо використання особового складу. Це рішення має враховувати як оперативну обстановку, так і вимоги санітарно-епідеміологічної безпеки.

2-й етап – начальник штабу здійснює детальне розроблення плану, перевіряючи відповідність усіх документів рішення командира. Особлива увага приділяється строкам виконання, узгодженню дій, якості документа.

3-й етап – остаточне рішення командира оформлюється наказом. Для оперативних змін або додаткових завдань можуть видаватись окремі розпорядження.

Отже, в умовах епідеміологічної загрози ефективність дій командира і штабу військової частини безпосередньо впливає на результативність виконання поставлених завдань. Організація їхньої роботи може базуватися на двох основних підходах – паралельному й послідовному плануванні. Вибір того чи іншого методу залежить від обмежень у часі і необхідного рівня.

Під час планування будь-якої операції командир повинен забезпечувати чітку й узгоджену роботу всіх підрозділів. Для цього необхідно:

- ретельно спланувати й погодити точний час і порядок висунання підрозділів на позиції, з яких вони розпочнуть виконання поставлених завдань;
- розробити детальний план дій кожного підрозділу з урахуванням їхньої ролі в операції, особливу увагу приділяючи взаємодії між підрозділами, визначенню зон їхньої відповідальності та порядку взаємної підтримки;
- налагодити ефективний обмін інформації з місцевими органами влади та населенням;
- створити надійну систему зв'язку між усіма учасниками операції;
- установити єдину систему сигналів для взаємного розпізнавання, оповіщення та управління сигналами;
- розробити кілька можливих сценаріїв розвитку подій та визначити дії підрозділів за кожним із них;
- установити систему контролю за виконанням завдань кожним підрозділом;
- створити резерви сил і засобів для дій у непередбачуваних ситуаціях.

Ефективне забезпечення карантинних заходів у зоні епідемії потребує тісної взаємодії між різними структурами. До ключових учасників цього процесу належать:

- санаторії, лікарні, вокзали тощо, які можуть бути перетворені на обсерватори і відіграють важливу роль у забезпеченні безпеки й контролю доступу на свої території.
- державні адміністрації на різних рівнях, УМВС, органи Міністерства оборони, СБУ та штаби цивільної оборони, що координують дії на місцях і забезпечують інформаційну підтримку та надають необхідні ресурси;
- підрозділи Національної гвардії, Збройних Сил, Національної поліції та цивільної оборони, які беруть участь у патрулюванні, охороні об'єктів та контролі дотримання карантинних правил.

Для успішного виконання завдань за екстремальних умов необхідно забезпечити підрозділи всім необхідним. Командир організовує комплексний процес, що передбачає бойову, тилову й технічну підтримку.

Комплексна організація тилового і технічного забезпечення охоплює:

- підготовку тилових служб до виконання завдань;
- визначення оптимальних маршрутів і місць дислокації тилових підрозділів;
- облаштування доріг для постачання та евакуації;
- ефективного використання транспортних засобів;
- координацію дій тилових і технічних служб;
- раціональне використання місцевих ресурсів і створення ефективної системи управління тилом.

Управління військами являє собою цілеспрямовану діяльність командирів, штабів і служб щодо підтримання бойової готовності частин і підрозділів, підготовки їх до дій та керівництва ними під час виконання поставлених завдань.

Управління військами передбачає таке:

- безперервне збирання, вивчення та узагальнення відомостей про обстановку;
- прийняття (уточнення) рішення;
- постановка завдань підлеглим;
- планування поставлених завдань;
- організація та підтримання взаємодії;
- організація та здійснення заходів щодо підвищення бойової готовності військ, проведення виховної роботи та її всебічного забезпечення;
- організація системи управління, безпосереднє керівництво підготовкою частин;
- контроль за виконанням частинами й підрозділами поставлених завдань, надання їм допомоги.

Основою управління є рішення командира. Командир несе повну відповідальність за керівництво підпорядкованими йому військами та успішне виконання ними службово-бойових завдань.

Управління військами має бути стійким, безперервним, оперативним та прихованим. Для цього створюється система управління, яка включає:

- орган управління;
- пункти управління;

– засоби автоматизованого управління та зв'язку.

Організація управління підрозділами в районі епідемії має велике значення. З досвіду залучення Національної гвардії до карантинних заходів у районі епідемії доцільною вбачається така система управління. Для безперервного керівництва підрозділами та збирання оперативної й епідеміологічної інформації у штабі військово-оперативної групи (ВОГ) необхідно організувати цілодобове чергування, на яке призначаються три особи: представник командування, черговий ВОГ, помічник чергового ВОГ.

Черговий ВОГ повинен: точно знати райони (пункти, рубежі) несення служби військовими нарядами, характер і кількість об'єктів, що охороняються підрозділами частини, епідеміологічну обстановку, способи зв'язку з підпорядкованими підрозділами, вартами та окремо діючими військовими нарядами; узагальнювати дані про затриманих військовими нарядами громадян, які намагалися виїхати з району карантину, вести облік розпоряджень і повідомлень від старшого начальника та контролювати їх виконання; через чергових частин (підрозділів) підтримувати статутний порядок.

Помічник чергового ВОГ повинен: знати обстановку в підрозділах; вести робочу карту, журнал бойових дій; у разі необхідності виїздити у частини (підрозділи) для втілення в життя рішень начальника ВОГ або уточнювати раптові зміни обстановки.

Черговий ВОГ і його заступник постійно здійснюють збирання та аналіз інформації, що надходить. Як показує досвід дій, інформація може надходити від медичного штабу, командирів підрозділів, а також начальників військових нарядів.

Усі дані узагальнює начальник штабу, на підставі чого робляться висновки і вносяться пропозиції, які подаються командирів для уточнення його рішення.

З метою збирання даних про зміну епідеміологічної обстановки налагоджується щоденна взаємодія ВОГ із медичним штабом. Це може здійснюватися як на нарадах, так і під час особистого спілкування. Підбиваються підсумки за добу, уточнюються завдання, що належить вирішити військам, способи їх виконання, а також режимні вимоги, які військовослужбовці повинні застосовувати до громадян.

Особливо тісна співпраця має бути у ВОГ з органами МВС. Завдання, отримані з медичного штабу, уточнює й розподіляє між службами МВС та військами особисто начальник УМВС і ВОГ.

Щоденно штаб УМВС і штаб ВОГ здійснюють обмін інформацією. Узгоджуються дії щодо обсягу завдань, які виконуються військами й органами МВС із повним розрахунком сил і засобів для більш доцільного використання особового складу.

Штабу також необхідно здійснювати постійний контроль за несенням служби особовим складом і за виконанням окремих наказів і розпоряджень.

Результати перевірки слід записувати до спеціального журналу. Позитивні й негативні сторони начальник штабу мусить узагальнювати та своєчасно доводити до командирів підрозділів. Недоліки, які можуть різко вплинути на виконання завдань військовими нарядами, усуваються негайно.

Під час виконання завдань у ВОГ опрацьовуються такі документи:

- робоча карта;
- журнал бойових дій;
- журнал епідеміологічної обстановки;
- журнал обліку результатів контролю за несенням бойової служби.

За рішенням командира ведуться й інші документи.

Важливим елементом управління військами є зв'язок. Він має бути безперервним, прихованим і забезпечувати надійне управління частинами й військовими нарядами. Зв'язок – це процес обміну інформацією.

Система зв'язку становить сукупність вузлів зв'язку різноманітного призначення, які розгортаються за єдиним планом для забезпечення управління. До її складу входять:

- вузол зв'язку частини;
- вузол зв'язку підрозділів;
- лінії зв'язку;
- резерв зв'язку та АСУ;
- організацію технічного забезпечення;
- система управління зв'язком.

Основні елементи вузлів зв'язку частин Національної гвардії, залучених до забезпечення карантинних заходів, такі:

- телефонна станція;
- радіорелейна станція;
- посадковий майданчик для гелікоптерів.

Зв'язок організується на підставі рішення командира частини, розпорядження вищого штабу щодо зв'язку з урахуванням наявності та реального стану засобів зв'язку.

Під час виконання службово-бойових завдань зв'язок планує начальник штабу частини, а безпосередньо організовує начальник зв'язку. Він опрацьовує, складає план зв'язку, який містить:

- графічну частину;
- схему організації радіозв'язку;
- пояснювальну записку.

Особливу складність становить організація зв'язку з підрозділами, які перебувають на значній відстані від штабу ВОГ (60 і більше кілометрів). Організація зв'язку з ними потребує великої кількості радіозасобів, що за своїми тактико-технічними характеристиками забезпечували б стійкий зв'язок цілодобово. У Національній гвардії їх недостатньо.

У таких умовах для забезпечення радіозв'язку радіостанціями малої потужності на відстані 40–50 км рекомендується при штабі ВОГ застосовувати радіостанції середньої потужності із високочутливим приймачем, а в підрозділах – малопотужну радіостанцію. Такий спосіб дає змогу мати стійкий зв'язок із підрозділами цілодобово.

Зв'язок на відстані 25–30 км підтримують за допомогою УКХ радіостанцій, використовуючи підсилювачі потужності або забезпечуючи зв'язок через проміжну радіостанцію.

Для забезпечення стійкого телефонного зв'язку ВОГ зі штабами підрозділів, розташованих окремо, за домовленістю з командирами місцевих гарнізонів використовують їхні телефонні комутатори, які мають вихід на цивільну телефонну мережу, а до них від частин Національної гвардії підводять польові лінії зв'язку. Там, де цієї можливості немає, необхідно використовувати дві релейні станції.

Отже, організація всіх видів забезпечення підготовки сил і засобів, взаємодії має спрямовуватися на якісне виконання поставлених завдань. Основні питання взаємодії, всебічного забезпечення, підготовки сил і засобів визначаються командиром під час приймання рішень. Надалі вони уточнюються під час розроблення планувальних документів і організації виконання визначених завдань.

Висновки

Розроблено ефективні моделі застосування сил Національної гвардії України для підтримання режиму надзвичайного стану в зонах епідеміологічної небезпеки. Особливу увагу приділено оптимізації бойового порядку з метою раціонального розподілу сил і засобів, мінімізації ризиків інфікування особового складу та запобігання подальшого поширення інфекції.

Подальші розробки в цьому напрямі можуть стосуватися такого:

- удосконалення нормативно-правової бази: аналіз та адаптація існуючих законів і положень для ефективнішого реагування на епідеміологічні загрози, зокрема у сфері застосування підрозділів Національної гвардії України;
- розвиток системи підготовки особового складу: створення спеціалізованих програм навчання для військовослужбовців Національної гвардії з питань дій в умовах надзвичайного стану, зокрема під час епідемій;
- моделювання і прогнозування: розроблення та використання математичних моделей для прогнозування розвитку епідемічної ситуації та оптимізації дій Національної гвардії України;
- вивчення системи інформаційної підтримки, яка може розроблятися для вчасного оповіщення населення щодо загроз і заходів безпеки під час епідемії, із використанням сучасних інформаційних технологій.

Зазначені напрями сприятимуть підвищенню готовності та ефективності Національної гвардії України у реагуванні на надзвичайні ситуації, спричинені епідемічними загрозами, а також забезпеченню безпеки громадян.

Перелік джерел посилання

1. Про Національну гвардію України : Закон України від 13.03.2014 р. № 876-XII. URL: <http://surl.li/eqqja> (дата звернення: 17.01.2025).
2. Про правовий режим надзвичайного стану : Закон від 16.03.2000 р. № 1550-III. URL: <https://surl.li/gbxmzr> (дата звернення: 22.01.2025).
3. Про захист населення від інфекційних хвороб : Закон від 06.04.2000 р. № 1645-III. URL: <https://surl.cc/ptpjun> (дата звернення: 12.01.2025).

4. Кодекс цивільного захисту України : Закон від 02.10.2012 р. № 5403-VI. URL: <https://surl.li/gdkrrhh> (дата звернення: 04.02.2025).

5. Про затвердження Положення про єдину державну систему цивільного захисту : Постанова Кабінету Міністрів України 09.01.2014 р. № 11. URL: <https://surl.li/uxlddz> (дата звернення: 01.02.2025).

6. Про затвердження Положення про штаб з ліквідації наслідків надзвичайної ситуації та Видів оперативно-технічної і звітної документації штабу з ліквідації наслідків надзвичайної ситуації : наказ Міністерства внутрішніх справ від 26.12.2014 р. № 1406. URL: <https://surl.li/qocwze> (дата звернення: 21.01.2025).

7. Організація військового зв'язку : навч. посіб. / Шолудько В. Г. та ін. Львів : Скіф, 2023. 280 с.

Стаття надійшла до редакції 25.02.2025 р.

UDC 355

O. Prozvaniuk, N. Sokolovskyi

ORGANISATION OF ACTIONS OF THE NATIONAL GUARD OF UKRAINE DURING QUARANTINE MEASURES IN THE EMERGENCY ZONE

The study allowed us to comprehensively examine the problem of engaging the forces and means of the National Guard of Ukraine to ensure quarantine measures in a state of emergency. To achieve this goal, a systematic review of scientific articles, textbooks and legislative acts related to the activities of the National Guard of Ukraine in such situations was carried out.

The initial step was to ascertain the legal foundation for the National Guard of Ukraine's operations in implementing quarantine measures within the emergency zone. The author diligently reviewed the Constitution of Ukraine, the Laws of Ukraine 'On the National Guard of Ukraine', 'On the Legal Regime of the State of Emergency', and other legal acts regulating the activities of the NGU and defining its powers in a state of emergency. Particular attention was paid to the analysis of the provisions relating to the participation of the NGU in ensuring public order, combating epidemics and eliminating the consequences of emergencies.

The study examined the main functions that the NGU can perform during an epidemic.

Maintaining public order and ensuring the safety of citizens. Monitoring compliance with quarantine regulations, including restrictions on movement, visiting public places, holding mass events, etc. Emergency response, including evacuating the population, ensuring the vital functions of critical infrastructure, providing assistance to victims, etc. Interaction with other law enforcement agencies, including the National Police, the State Emergency Service and the Ministry of Health, to ensure the effective implementation of tasks to combat the epidemic is considered.

A key part of the study was the analysis of the action plan and management system of the National Guard of Ukraine in the quarantine area. The author identifies the main stages of actions performed by the headquarters of the NGU military unit in the quarantine area, such as preparation for the performance of tasks, deployment of forces and means, performance of tasks to ensure quarantine measures, and elimination of the consequences of an emergency. The management system has been clarified to ensure uninterrupted and high-quality management of all processes related to service in the emergency zone. Particular attention was paid to the organisation of communication, coordination with other structures, personnel provision, etc. An analysis of the communication system with its main components was carried out to ensure uninterrupted and rapid transmission of the necessary information.

We also considered the use of modern information and communication technologies to ensure effective management of the NGU's forces and means in a state of emergency. The analysis allowed us to identify the main areas of research and formulate hypotheses for further empirical research. Further empirical study of these hypotheses will provide a deeper understanding of the problem of involving the NGU in quarantine measures in a state of emergency and develop practical recommendations for improving the efficiency of its activities in such situations.

Keywords: National Guard of Ukraine, epidemic, quarantine measures, public safety, emergency area, empirical research, information and communication technologies, management system, security of citizens.

ПРОЗВАНЮК Олександр Васильович – викладач кафедри забезпечення державної безпеки,
Національна академія Національної гвардії України
<https://orcid.org/0009-0009-6965-2836>

СОКОЛОВСЬКИЙ Назар Олександрович – курсант, Національна академія Національної гвардії
України
<https://orcid.org/0009-0006-0855-3912>